

[Pia Kjærsgaard]

går til helt umulig kunst og såkaldt kultur, og så sent som i går kunne vi opleve, hvordan Socialministeriet giver yderligere beløb til sociale bedragerer, dem, der tilmed kalder sig kunstnere og laver usælgelig kunst, samtidig med at de modtager bistandshjælp. Det var en historie, TV-Avisen havde i går aftes, og jeg håber inderligt, at socialministeren fulgte godt med, for det danske samfund kan ganske enkelt ikke acceptere at blive præsenteret for den slags historier. Man bliver forarget, man bliver krænket, og det bør der gøres noget ved.

For nylig bevilgede Statens Kulturfond penge til en kunsthappening på Fyn, hvor kunsten bl.a. bestod i at tage fusen på det kulturelle smagspanel i en happening, hvor sprut og bare damer var hovedindslaget. Skatteborgerne er jo til grin i sådanne sager.

Fremskridtspartiet har en klar holdning til Kulturfonden, nemlig at nedlægge den, og kan vi gå ind og spare på kulturbudgetterne, vil det glæde mange andre end forkælede såkaldte kunstnere, f.eks. vores gamle. Ville det ikke være rimeligt, at Folketinget satte ind med en indsats over for vore gamle medborgere i stedet for at bruge penge på den slags pjat, som jeg lige har skitseret?

De private interesser må og skal klart tage over på flere og flere områder. At ansætte flere i den offentlige sektor eller på det offentlige regning er den værst tænkelige fortsættelse af den socialdemokratiske begrebsverden, regeringen har befundet sig i de sidste mange år. Det offentlige udgiftsniveau skal sænkes, og dette kan sikres gennem omfattende privatiseringer. Hidtil har regeringen kun sat ind, hvor man har ment at statskassen har kunnet skaffe sig nogle hurtige penge for at lette det løbende underskud. I stedet må der nytænkning til. Hvorfor kan vi ikke privatisere Dansk Olie og Naturgas, Storebæltsforbindelsen og Øresundsforbindelsen – blot for at tage et par meget, meget dyre projekter?

Indtægterne fra privatiseringer skal efter Fremskridtspartiets mening nok bruges til at sikre de danske virksomheder bedre konkurrenceevne. Indtægterne skal ikke placeres i en såkaldt uafhængig fond, hvor bureaukratiet trives og hindrer den nødvendige fremgang, men derimod skal privatiseringsindtægterne bruges til afdrag på statsgælden. Det er den bedste måde, vi kan hjælpe vore efterkommere

og det danske samfund på. Staten skal ikke gribe forstyrrende ind på markedet, især ikke, når målet er at fastholde den formynderiske velfærdsstat.

En glædelig nyhed er, at industrieksportens vækst har betydet 60.000 flere i arbejde, men det er ikke en udvikling, regeringen kan tage ansvaret for. Eksportindustrien har på trods af regeringens vakkelvorne politik været i stand til at skabe vækst. Hvor godt ville det ikke kunne gå industrien, hvis den fik lov til at være i fred, fri for al den indblanding, som Folketinget hele tiden trækker ned over hovedet på erhvervsliv og industri.

I forbindelse med privatiseringsbestræbelserne er det vigtigt, at vi får præciseret den nuværende kommunalfuldmagt. Det offentlige, staten, kommunerne og amterne, skal ikke selv udføre erhvervsopgaver hverken alene eller sammen med erhvervsvirksomheder. Skatteydere skal ikke belastes med højere skatter, og det er ikke bureaukraternes opgave at satse de tvangsinddrevne skatter på tilfældige aktiviteter, der lige så godt kunne have været varetaget af private interesser. Hvis det private erhvervsliv ikke vil varetage netop disse opgaver, så er der ikke brug for disse produkter.

Vi skal både på nationalt plan og på internationalt plan sikre, at vi ikke overtager et samfundsekspirement, der netop har vist sin fallit i Østlandene. Mens socialismen er på tilbagetog rundt omkring os og såmænd også i Danmark, hvor Socialdemokraterne mærker, hvordan de røde faner falmer, kan et ikkesocialistisk flertal lægge de næste mange års politik til rette ved at samarbejde. Det er en skelsættende chance, som vi bør benytte os af, og Fremskridtspartiet er klar til at tage vores del af ansvaret for en ny politisk linje i Danmark.

Jeg er fuldstændig overbevist om, at den danske vælgerbefolkning forventer, at vi lægger kursen om. Befolkningen kan ikke bære det ret meget længere. Når frihedens vinde sejrer over hele verden, så bliver det umuligt for de gamle partier fortsat at kræve, at Danmark skal fortsætte udviklingen i retning af formynderi. Derfor er det også chokerende, når statsministeren afviser ideologier og fremhæver den tredje vej: en samfundsmodel uden mål og mening.

Den danske formynderstat bygger på to forudsætninger: dels at socialismen fungerer og